

Dag 25 – maandag 21 januari

We hebben een rustige nacht gehad. Lagun sliep in de andere slaapkamer en onze slaapkamerdeur was dicht. Geen piepje.

Om twintig na zes sta ik samen met Koen op. Op deze blue Monday pak ik het iets anders aan: ik ga te voet met Lagun naar het station. Normaal is dat een tochtje van een kwartier maar vandaag reken ik wat ruimer.

We lopen de auto voorbij. Lagun begrijpt het niet helemaal. Vergeten we daar niets baasje? Maar hij vindt het best. Ik verwacht een half uur worsteling om hem A. vooruit te krijgen en B. te beletten dat hij sleurt aan de lijn want ons heerschap kent soms precies maar twee standen: rem en volle gas vooruit. Maar hij verrast me meer dan aangenaam vandaag. Bijna de hele weg trippelt hij moedig naast me, startende auto's, glibberige stoepen, rinkelende fietsers, uitgelaten tieners en voorbij rijdende auto's. Ik mag vaak flink zeggen deze ochtend. Hopelijk zijn we nu niet uitverkocht voor de rest van de dag.

Wanneer we op 200 m van het station komen, vindt ie het wel best genoeg geweest. De rem gaat op en komt niet meer los. Wanneer hij zachtjes piept, snap ik ook dat het wat veel is geweest voor de lieverd. Hij kruipt dankbaar in mijn armen en zit daar nog een paar minuten te bibberen. Ai ai ik hoop dat ik hem niet overzet heb!

Maar daar ziet het er niet naar uit want zodra hij in de warmte van de trein zit, zet ie het op een spelen. Tot de conducteur omroept dat we in Brussel arriveren. Dat vindt het heerschap dan weer hét moment om zich op een bolletje cuteness te draaien en een tripje naar dromenland te maken. Ah neen hé lieve schat... bijna tijd om uit te stappen! Ik draag hem de trein uit en slaapdronken krijg ik wat zoentjes... mmmmmm, hij mag nog even "draagbaar" blijven voor mijn part! :-)

Hij stapt dapper mee naar 't werk, doet onderweg een kleine en grote boodschap en ik verwacht dat hij zal binnenkomen in het bureau en op zijn dekentje in slaap zal donderen. Maar alweer mis gedacht. Zonder leiband neem ik hem mee naar de keuken en het damestoilet, jaja Lagun jij mag menig man op 't werk jaloers maken en mee bij de dames. Nuja... of de mannen er echt jaloers op zullen zijn, valt nog te bezien natuurlijk. ;-) Hij wijkt nooit echt ver van mijn zij... tot ik het bureau van Thomas passeer. Ik verdenk Thomas ervan een douchegel met vleesgeur te gebruiken want hoe ik Lagun ook probeer af te leiden, hij moet en zal Thomas dag gaan zeggen in zijn bureau. En zit Thomas in een ander bureau, wel dan wandelt Lagun gewoon ongegeneerd daar naar binnen. Vreemd. Nuja, ik heb het al opgegeven om Lagun zijn jasje aan te doen in het gebouw dus ik laat hem het sociale geval wat uithangen. Eigenlijk komt hij nog wel vrij gemakkelijk mee en heb ik geen reden tot klagen.

Terug in ons bureau, duurt het niet lang voordat Laguns lichtje uit gaat. En uiteindelijk hoor ik hem niet meer tot half twaalf! (Als je de droomkreetjes en –grolletjes niet meetelt natuurlijk ☺ Nog nooit heb ik een hond echt horen grollen in zijn slaap, ik vraag me af tegen welke monsters hij het aan het opnemen is.)

's Middags nemen we de premetro naar de Nieuwstraat. Meer bepaald naar een overdekt winkelcentrum. De wandeling naar het station gaat iets moeizamer dan de wandeling deze ochtend. Maar het is - uiteraard - alweer mijn eigen schuld. Wanneer we een schuifdeur naderen onderaan het stationsgebouw om een short cut te nemen naar de ingang van de metro, maakt Lagun

rechtsomkeer en krijgt hij een regelrechte crise. Ik denk dat hij schrikt heeft van de deur misschien. (Het is daar best wel een akelig hoekje en er razen bussen voorbij tegelijk.) Ik ga rustig hurken en probeer hem bij me te roepen maar niets helpt, ik krijg stevast zijn poep naar me gericht en hij jankt en sleurt aan de lijn. Het duurt best wel even en ik wil wachten tot hij kalmeert maar is dat wel een goed idee als hij zo panikeert? En dan valt alweer mijn eurootje ('t is een briefke deze keer, die vallen wat trager): wanneer reageert Lagun zo paniekerig? Juist ja: als hij een grote boodschap moet doen! Hij is nog nooit van iets bang geweest hé Veerle. Pfff. Soms hé. En ja hoor, zodra ik hem mee neem naar een hoekje, draait ie een mooi worstje en gaat ie in de richting van 't station staan. Nu ben ik klaar!

In de metro zelf is het lekker druk. De premetro komt toe in een koude, grote hal die dienst doet als geluidsversterker voor de piepende remmen van de metrostellen. Ik houd hem eerst nog even bij me maar hij maakt me snel duidelijk dat hij best op eigen pootjes kan staan. Hij stapt helemaal zelf de metro in en blijft lekker staan voor wat best een moeilijke evenwichtsoefening is als je maar op twee poten staat.

Soms denk ik echt dat ze me in de maling nemen. Dat kan toch niet dat een klein hondje dit allemaal zomaar verteert?! Maar ik prijs mezelf gelukkig natuurlijk.

Vanaf de premetro Rogier is er een rechtstreekse verbinding naar het winkelcentrum Cité 2... via een 100 m roltrap... We hebben al een roltrap of twee gehad maar hij heeft het nog niet echt actief meegemaakt. We stappen er dapper op af maar vlak voor het gevaarte gaan zijn Laguns stoplichten aan. Neen, dit is dan toch te veel van het goede. Ik mag onze vriend zelf op de trap zetten maar voor de rest vindt hij het wel ok. Zelfs wanneer de trap even vlak wordt en dan weer omhoog gaat en de grond onder zijn pootjes dus letterlijk verandert. Niks kan hem van de wijs brengen. Het staat gewoon genoteerd. Punt aan de lijn.

In het winkelcentrum zelf bezoeken we twee winkels en doen we nog een viertal roltrappen. Zelf op de trap stappen zit er niet in maar de rest kan zijn vertrouwen in de mensheid en de grote wereld niet aan het wankelen brengen. Zelfs niet wanneer een mevrouw aan de kassa op zijn staart trapt en hij even tussen mijn benen wipt voor troost. Niks aan de hand jongen.

Nog geen uur later stapt Lagun zelf flink tussen de vele mensenbenen de metro in van op het perron en keert hij braaf terug mee met mij naar onze werkpost. Zijn vestje gaat uit en ik zal hem pas terug zien om half vier. Ik zie mijn collega Patrick af en toe eens checken of ik dat hondje niet ergens ben vergeten. :-)

In Landegem terug stoppen we onderweg van het station even in de slagerij. Zou Lagun vegetariër zijn? Hij lijkt niet bijster geïnteresseerd in al dat vlees. Ofwel is hij gewoon moe natuurlijk. ☺ De slagersvrouw lijkt het alleszins geen probleem te vinden dat er een hondje in haar zaak staat.

Na de dorpskern komen we in onze rustige woonwijk. Ik doe zijn jasje opnieuw uit en besluit om hem even nog gewoon hondje te laten zijn. Ik doe ook zijn leibandje af. Even ademen en vertrouwen hebben Veerle... af en toe verlies ik hem een paar meter achter me maar al na enkele seconden hoor ik dat vertrouwde trippelgeluid achter me aan komen. We passeren een speelpleintje, mensen op trottoirs aan de andere kant van de straat, spelende kinderen, ... maar hij kijkt niet van mijn zijde.

Schitterend! Ik kon geen betere afsluiter bedenken voor deze zogezegd meest depressieve dag van het jaar.

Dag 26 – dinsdag 22 januari

Lagun heeft geen zin om me te laten "uitslapen" vandaag. Neen, hij vindt dat we solidair moeten zijn met Koen... de mannen keren zich tegen me! Hij huilt in zijn bench zodra hij Koen hoort naar beneden gaan (half zeven) en ik kan het nog even uithouden tot zeven uur maar zijn stemmetje laat zich niet zomaar negeren. Het baant zich zelfs een weg naar mijn oorkanalen onder een donderende douche door. Jaja, ik kom.

Wanneer hij me ziet verschijnen stopt zijn klaagzang op slag en gaat ie zitten. Ik laat hem eruit en ga nog even mijn slaapkamer in om een zakdoek te halen en wil naar beneden gaan maar... Lagun is nergens te bespeuren?! Hij is toch niet alleen die steile trap af?!

Neen hoor, de kleine man is zijn blijkbaar volle blaas aan het legen op het badkamertapijt... Achzo, daar was al dat kabaal voor dus... Veerle meid, wanneer ga je 't leren?

Het is een erg drukke, hectische en vreemde thuiswerkdag en ik heb helaas niet veel tijd om me met de viervoeters bezig te houden... die het op hun beurt natuurlijk erg uithangen. De hele dag door is het robbertje na robbertje na knap na blaf... man man man. Om vier uur sluit ik de boeken, ik moét me gewoon even met hen bezighouden. En ja hoor, ze hebben best zin in een spelletje!

Om iets na vijven vertrek ik al naar mijn avondles in Asse. Er ligt bij ons nog veel sneeuw en ik wil op tijd zijn voor de les van half zeven. Om zes uur land ik met Lagun in de bench op de achterbank al op school. Nou, dat ging vlotter dan verwacht. Fijn zo, dan heb ik nog wat tijd om met Lagun buiten bezig te zijn voordat ie drie uur in een saai klaslokaal wordt opgesloten.

Ik houd hem wel even aan de lijn want er is veel gerij op de parking. Lagun doet vrij snel een nr. 1 en nr. 2. Mooi zo. Wanneer we terug aan de ingang van het gebouw zijn, doe ik zijn leiband af. In het gebouw zelf kan hem er niet veel overkomen. En ja hoor, overal volgt ie me enthousiast. Hier en daar zwenkt ie even uit als een van zijn bewonderaars (nuja, let's face it: bewonderaarsters ☺) twee milliseconden oogcontact maakt maar ik krijg em relatief makkelijk mee terug.

We moeten even wachten buiten het leslokaal maar dat vindt ie niet erg: hij gaat dol kennis maken met mijn klasgenootjes en ... met Guapa. Een vreemd uitziende labrador van 8 maanden die ook tot assistentiehond wordt opgevoed. Een echt schatje maar ze is 't niet zo gewoon om met andere honden te spelen. Het gaat er ruw aan toe, soms heel ruw - betekent natuurlijk niet dat Lagun onder de indruk is. Haha, dankzij zijn Mechelaartraining kan ie zijn mannetje wel staan. Dat zal ik me allicht nog beklagen...

De komende uren houd ik af en toe een korte oefensessie samen met Guapa en haar baasje. Ik sta versteld wanneer Lagun naar mij komt als ik zijn naam roep terwijl hij eigenlijk mooi op zijn poep snoepjes stond af te schooien bij Guapa's baasje! Mijn hart loopt over van trots.

Wanneer de les gedaan is en ik nog even blijf napraten met Christel, ziet Lagun toch kans om weg te glippen. Christel had nog maar luttele minuten geleden een verhaal verteld over baasjes die hun hond hadden miskweekt door er telkens achterna te gaan wanneer ie wegliep zodat hun "kom" niet

meer wilde lukken. Nou ja... de kleine man meent het precies wel deze keer en ik zie geen andere keuze dan erachter aan te gaan. Hij is al uit het zicht verdwenen uit een lange gang! Ik pak zijn piepertje mee en snoepjes om te lokken, het zware geschut, maar het mag niet baten. Meneer is weg. Gelukkig verschijnt ie al terug om de hoek als ik nog niet halfweg in de gang ben. En dan is het maar een kwestie van me klein te maken en daar komt ie aan. Flap flap flap gaan die oortjes! Geweldig! Oef!

Christel en ik nemen onze spullen en wandelen met Lagun los naast ons het gebouw uit - althans dat proberen we toch. Lagun maakt nog twee afslagjes recht klaslokalen in en OMG, in het laatste lokaal zet ie zich lekker centraal een plasje te doen! Leerkracht en enkele resterende leerlingen staan verbouwereerd te kijken en ik met mijn rooie kop pak mijn schoonmaakspulletjes tevoorschijn. Zucht.

's Avonds heb ik er gelukkig niet veel werk meer mee na al dat gestoei en ge-oefen.

Dag 27 – woensdag 23 januari

Ik loop een beetje achter op schema vanochtend. Dat haal ik nooit te voet naar het station met Lagun. Gelukkig zet Koen ons af onderweg en uiteindelijk heb ik zelfs nog tien minuten over tot de trein komt. Tijd genoeg om "de brug" te proberen? "De brug" is... de naam zegt het al: een brug. Maar niet zomaar eentje. 't Is een spoorwegbrug, 8 meter boven de grond en de ondergrond bestaat gewoon uit een metalen mazenwerk. Je kijkt er dus los door. Ik vind ze prachtig, maar dan van ver. Het pad erheen is omgevormd tot een ijspiste maar Lagun lijkt er de lol wel van in te zien: twee stappen omhoog, vier naar beneden. Wanneer we de top bereiken en de grond onder onze voetjes plaats maakt voor de mazen, begint het al te kriebelen in mijn buik. Maar niet bij mijn dappere vriend. Hij is gebiologeerd door die lichtjes in de verte die eraan komen – o jee, ook dat nog, er zal een trein op drie meter van ons voorbijrazen terwijl we op de brug staan...

Het wordt een spetterend spektakel. Vonken vliegen van de bovenleiding en de grond davert onder onze voeten. Lagun staat erbij en kijkt ernaar. Mja, weer iets om af te vinken. Pff, ik vind het meer dan tijd om de brug te verlaten (ondergetekende heeft – om het met een eufemisme te stellen – wat last van hoogtevrees).

Overdag op 't werk mag Lagun af en toe in de "tuin" van 't BIPT: via de receptie hebben we toegang tot een binnentuintje waar Lagun niet weg kan. Ideaal bij deze temperaturen van -8°: Lagun kan rollebollen in de sneeuw, en wij kunnen goed(of af-)keurend toekijken vanuit de warme receptie. :) Hij heeft het er best naar zijn zin. Alleen... hij is het niet gewoon dat ik met hem de lange gang doorstap naar de receptie. Meestal ga ik meteen aan ons bureau buiten met hem en stappen we zo langs de buitenkant van het gebouw om binnen te gaan langs de receptie. Zodra we aanzetten uit het bureau en hij merkt dat we de buitendeur overslaan, zet ie het al lichtjes op een piepen. Ja ventje, ik weet dat je moet gaan, 't is niet ver. Haha, ja we geraken er... tot drie meter van ons doel en dan lost hij alles vlak voor de glazen deur van de receptie - die uiteraard afgeladen vol zit met mensen die een examen komen afleggen. Ahum. Gelukkig heeft ie zijn vestje niet aan en kan niemand zien van welke organisatie hij komt. ;-)

's Avonds gaan we opnieuw te voet van het station naar huis. Twintig minuten wandelpret - of toch tien minuten wanneer hij af de lijn mag. :-) Hij doet het zo fantastisch af de lijn: hij heeft me echt nodig in zijn buurt. Even ben ik zijn enige houvast in deze vreemde wereld.

't Is zo een zottekot ook. Elk hoopje sneeuw op zijn pad moet er aan geloven. Die zal goed moe zijn als we straks thuiskomen. Of wat dacht je? Neen hoor, thuis vindt ie zijn tweede adem om te rollebollen met Yana. Amai, wat een ommekeer. Zo weinig als ze er aanvankelijk van moest hebben, zo gek is ons Yana nu van dat kleine beestje. Het gaat er best hevig aan toe. Koen en ik verstaan elkaar zelfs niet meer boven het opgewonden gegrom van Yana en de protesterende blafjes van de kleine man. Hoe moet ik hem nu in godsnaam beletten van te blaffen?!

Gelukkig krijgt klaasje vaak snel de overhand. Ook bij mezelve. Om 22 u lig ik al te knorren in de zetel. Alweer het hele middenstuk van een film gemist. Ik ben de tel kwijt van het aantal films waarvan ik enkel het begin en/of einde heb gezien. ;-) Ik laat Lagun nog even buiten maar hij zit er maar wat bij te knikkebollen. Ok de bench dan maar in. Lichtjes uit, overal en bij iedereen.

Dag 28 – donderdag 24 januari

Dit dagje begint gemeen vroeg voor mij. Om 2u20 deze nacht begon Lagun te huilen. Geen houden meer aan. Ai ai, en zijn bench staat in de andere kamer die grenst aan een van de slaapkamers van de kindjes van de burens. Ik hijs mezelf vanonder de lekker warme wol en ga naar beneden met de kleine man. Dit kan maar beter goed zijn kerel! En tot mijn verbazing is het dat ook! Hij staat bijna onophoudelijk een halve minuut te plassen en daarna krijg ik niet 1 grote boodschap maar 2! Oei, toch niet ziek? De grote boodschappen zijn allebei gelukkig wel consistent genoeg en hij zet het meteen op een spelen dus veel vuil lijkt er niet aan de lucht te zijn. Hoewel... dat geurtje toch weer...

Ik geef em niet al te veel tijd om zichzelf op te draaien. Terug naar boven en de bench in. Tuurlijk Veerle... in welk universum had je nu gedacht dat dat zou lukken? Zucht... Lagun houdt me wakker tot 4 u. Uiteindelijk maak ik van mijn hart een steen en zet ik hem met bench en al in de kamer die het verst van de burens is verwijderd, doe ik alle deuren dicht, ik geef hem nog wat korreltjes want de voorbije dag heeft ie alleszins niet genoeg gegeten en druk dan mijn hoofdkussen over mijn oren. Ik denk dat het nog een kwartiertje duurt en dan dommelt onze vriend terug in.

6u20 die wekker... auw auw auw. Normaal zou ik vandaag thuis werken maar ik heb mijn dagje gewisseld deze week voor een vergadering in Brussel. Geen medelijden dus, rise and shine. Gelukkig zit er al wat routine in en geraak ik dankzij mijn automatische piloot op tijd het huis uit - met wonderbaarlijk al mijn spullen en een knappe man met colbertje aan mijn zijde. Ook de trein is op tijd vandaag maar zie ik dat nu goed? Hij lijkt zo donker... Ik droom het niet: het licht in eerste klasse werkt niet. Hmmm, extra uitdaging: een pup in het donker beletten om de stoelen te strippen van hun bekleding, om nog maar niet te spreken van simpelweg proberen wakker te blijven!

Gelukkig heeft het gebrek aan licht ook een positief effect op de kleine man die duidelijk denkt dat het alweer nacht is en zich installeert. Geweldig. Tegen dat het de lichten een kwartiertje later onverbiddelijk en zonder waarschuwing terug aanspringen, ligt meneer in een halve coma.

Vandaag zitten we met de vier vertalers samen in het bureau, een zeldzaamheid. Catherine, die momenteel sukkelde met haar rug en dus haar spullen meebrengt in een karretje op wielen, komt als laatste binnen gevallen. Bijna letterlijk. Iedereen schrikt op van het lawaai en Lagun schrikt zich een

aap ? hond ? Hoe dan ook, hij schrikt op en trakteert Catherine zowaar op een blaf. Het blijft gelukkig maar bij 1 blafje (maar het lijkt me dat ik dat nogal gezegd heb). Please please please geen blafgewoonte ontwikkelen kleine man. Dat is zo wat de enige voorwaarde die mijn collega's - begrijpelijkerwijs - hebben gesteld.

We negeren hem even en hij komt zich al snel naast me nestelen op zijn dekentje. Om zich niet meer te roeren tot 's middags wanneer ik hem op de koop toe nog moet wakker maken ook. Jaja, leuk als je je korte nacht zo kunt inhalen hé. Grrr. ;)

Ik heb geen lunch mee dus ik moet op jacht en beslis Lagun mee te nemen naar Exki in de Nieuwstraat. Dat zal zo een kwartiertje stappen zijn met hem. De eerste meter loopt hij slaapdronken achter me aan maar de koude dringt door in zijn voetkussentjes en hij gaat er harder aan toe. Zo kan het niet hé man. Ik haal mijn trucendoos boven. Als ik stilstaand zijn aandacht kan vragen, kan ik dat al wandelend ook wel toch? Al moet ik het wel opnemen tegen een machtig tegenstander: onwelriekend stad Brussel, bezaaid met zoveel afval en ander interessants voor een kleine viervoeter - en geen sneeuwtaaij dat hem van de wijs zal brengen. Ik houd er zelf wat het tempo in zodat hij niet echt de tijd heeft om diep op onderzoek uit te gaan. En om de paar meter vraag ik zijn aandacht. Aanvankelijk geef ik hem steeds een minisnoepje als hij het doet en al snel krijg ik zijn volle adoratie, mooi naast mijn been. Ik word zowaar zijn geleide want hij kijkt me bijna voortdurend in de ogen - best een moeilijke hoek voor die kleine man en mijn 1m80. Ik bouw de snoepjes wat af maar hij krijgt nog meer dan een fair share en de wandeling gaat beter en beter. Hij blijft mooi in mijn buurt en wanneer ie gaat trekken, stop ik en wacht ik tot hij naar me kijkt en zelf de spanning van de leiband afhaalt. Doet ie dat, dan gaan we meteen weer door en werk ik nog wat op aandacht. Al snel was ik de tel kwijt van het aantal mensen die ik heb geraakt en ligt mijn niet-gehandschoende hand er bijna af. Dat zijn (eigenlijk mijn) training maar snel moge beginnen. Ik weet zeker dat Christel en Gerrit hier een betere manier voor hebben. :-)

In Exki zelf zijn we graag geziene klanten – ook al ziet niet iedereen de hond door de benen en wordt hij een paar keer bijna vertrappeld. Hij vindt het ineens wel best ok dat ik over hem ga staan terwijl ik mijn lunch kies. Zijn persoonlijke bodyguard.

's Middags legt hij zich opnieuw toe op zijn ochtendlijke activiteit: maffen! En met overgave. Alweer moet ik hem wakker maken om de trein naar huis op tijd te halen.

Hopelijk is hij niet al te uitgeslapen natuurlijk... ik heb echt nood aan een beetje quality sleep. Dolenthousiast draaien Lagun en Yana zich tot een bolletje hond wanneer ik thuis kom tot ik ze een uurtje later uit elkaar haal om naar mijn girls night te gaan bij Elke. We vertrekken wat vroeger want ik zou zo graag haar zoontje nog eens zien. En ik heb geluk! Het ventje staat ons vol ongeduld op te wachten met wafwafjes. Tijd om de socialisatie met die vreemde soort die wij baby's noemen nog eens te bevestigen. Ik vraag of Matthias een snoepje wil geven aan Lagun. Neen. Een aaitje? Neen... spelen met Lagun? Neen... Matthias vindt Lagun super, maar dan wel vanuit zijn troon, de zetel. En omgekeerd toont Lagun niet zo veel interesse in Matthias, maar wél in het speelgoed van Matthias! We brengen Matthias naar boven want het is bedtijd voor hem. We zitten allemaal samen op het speeltapijt voor zijn bedje terwijl mama een verhaaltje voorleest en Lagun op ontdekking gaat. Het levert best wel hilarische tafereelen op met Lagun die zijn kopje scheef houdt telkens wanneer een speelgoedje muziek begint te maken of plots in beweging komt. Wat een pretpark, voor zowel baby als puppy.

Matthias gaat al gauw in slaapstand. Wat ik niet kan zeggen van Lagun. De mogelijkheden zijn legio voor de kleine man en veel girls night is er niet aan terwijl ik de kleine man achterna zit en verboden voorwerp na gevaarlijk voorwerp uit zijn snoetje haal. Zucht.

Ik haal er de leiband bij om Lagun een beetje te beperken in zijn jachtterrein en dat heeft succes. Na een paar minuten gaat ie liggen slapen en kunnen de meisjes bijpraten. De meisjes die dan pas beseffen hoe moe ze allebei zijn. Oh de geneugten van het "ouderschap". ;)

De socialisering houdt niet op bij Matthias. Elke heeft ook nog drie katten in huis en wanneer Lagun en ik via de berging naar buiten willen, staat ie plots oog in oog met twee van de drie andere viervoertjes. Lagun wil vriendjes maken! Kopje scheef, goede kwispel... en totale miscommunicatie tussen hond en kat. Hesp en Kitzune hebben het niet zo op de indringer begrepen en blazen dat het een lust is. Maar het brengt Lagun niet van zijn stuk. Hij maakt zich zelfs wat klein en komt al snuffelend dichterbij. Hesp kan het niet meer aan en zet het op een lopen maar Kitzune, best wel een indrukwekkende kat, laat het gebeuren. Check!

Dag 29 – vrijdag 25 januari

Alweer een korte – maar gelukkig ononderbroken - nacht. Lagun begint om kwart na zes zijn concert. Ik laat hem nog even zitten terwijl ik me als een zombie naar de douche sleep. Wordt zijn stemmetje nu verdrongen door de douchestralen? Ik hoor hem niet meer... Neen hoor, hij is terug rustig geworden! Halleluja, hij begint er precies wel vertrouwen in te krijgen dat ik hem straks wel uit zijn bench laat.

De hele dag wisselt hij af tussen Yana belagen – die er maar al te neig lijkt te genieten - en comaslappen. Ik kan een berg werk verzetten en om vier uur stoppen om de zaal voor het feest van Canisha te gaan helpen klaarzetten.

Ik neem Lagun en zijn bench mee. Dan kan hij toekijken in de zaal zelf zonder dat ik me zorgen moet maken dat hij medewerkers doet struikelen of de keuken terroriseert. ;)

In Wetteren aangekomen doet hij een leuke ontdekking: Eager, zijn halfbroer is er ook! En ook zonder jasje aan! Tijd om even te verbroederen. Samen halen ze dolle capriolen uit en Eager leert Lagun wat een backflip is... kajiet!

Wanneer het echte werk moet beginnen, stop ik Lagun in de grote bench van Eager in de zaal. Tegen mijn verwachtingen in, gaat hij er bij liggen. Hij kijkt goedkeurend - en vooral stil - toe. Waaaauw... die bench zal toch nog in orde komen!

Dag 30 – zaterdag 26 januari

Vandaag is de grote dag: het verjaardagsfeest van Canisha! En alsof onze kleine vriend het wist, heeft ie ons een zalige 8 uur laten slapen. Omstreeks half elf vertrekken we met Lagun in de bench – waar ie helaas een groot deel van de dag zal moeten in door brengen want ik heb redelijk veel taken als medewerker en te weinig ogen en handen om onze man in de gaten te houden.

Tegen al mijn verwachtingen gaat het best wel goed met Lagun in zijn bench. Hij slaapt, knabbelt (op zaken waar ie mag op knabbelen ;-)) en slaapt nog wat, ondanks de meer dan 200 aanwezigen in de zaal. Jaja, ondanks de sneeuw wordt het een denderend succes ons feest! En godzijdank maar want zonder dergelijke evenementen zouden we geen prachtige hondjes kunnen opvoeden tot assistentiehonden, tot buddy's. Ikzelf schipper tussen doventolk à l'improviste (teksten live tokkelen op pc en projecteren), werken aan de kassa, tijd spenderen aan (en stoefen met, ik geef het toe) Lagun en bijspringen waar nodig. Ik weet niet waar mijn hoofd staat. Tot ik bijna struikel over een prachtige ... bruine... flatcoat?! Dat kan er maar 1 zijn! Bailey! En Ja hoor, aan de andere kant van de lijn zie ik iemand die ik herken van op haar foto: Sabine. Oh, wat fijn, nu kan ik eindelijk de dame ontmoeten die gezorgd heeft voor "mijn" prachtkereltje! Ik haal Lagun erbij. En die is zijn mama duidelijk ook nog niet vergeten! Het verbaast me wel hoe sterk die band blijft. Al jaar en dag hoor ik dat pups vrij snel hun band kwijt raken met hun nestgenoten en mama eens ze het nest hebben verlaten maar Sabine levert me bewijs van het tegendeel. Hartverwarmend. Ik moet toegeven dat ik het af en toe best benauwd krijg, dat mijn hart overloopt die avond. Wat een prachtige Bailey, zo rustig, nobel, lief, statig, mooi, ... prachtig. Hoe ben ik toch van een overtuigd "herders"meisje zo smoorverliefd kunnen worden op die platte vachten... flatcoats – dat doet me eraan denken, ik moet nog eens vragen waar hun naam vandaag komt want zo plat vind ik die vacht nu ook weer niet. De krullen op hun oortjes zijn ronduit aandoenlijk koddig.

Ik kan helaas niet de hele avond aan Sabine haar lippen hangen maar ik vond het superfijn om haar eindelijk te ontmoeten. Wat een zalige dame met zo een goed hart!

Wanneer de gastgezinnen 's avonds op podium worden geroepen, hoop ik echt dat ik haar eer kan aandoen. Ik voel me soms toch zo onwaardig in het oog van al die grootsheid. "Helaas" kom ik wel tussen Muppet en Liebke te staan. Muppet is Laguns stiefbroertje en Liebke... tja, hoe zal ik het zeggen? Een zot beest dat het zotje in alle andere honden boven krijgt. Even kan ik Laguns aandacht houden maar het ontglipt me en hij gaat in speelmodus. De burens zijn plots veel interessanter dan ik en op 't moment dat ik mijn bloemetje in ontvangst mag nemen, loopt het bijna helemaal mis. Er is enorm veel commotie op het podium met de acht lieverds van Canisha die worden gepresenteerd aan het grote publiek. Ik moet mijn geheime wapen bovenhalen: snoepjes. :-)) Daarmee kan ik de boel wel min of meer redden hoop ik maar ik weet niet wat het publiek hiervan heeft meegekregen. Chaos alom allicht. :-)) Nuja, ik hoop dat ze Lagun al eens goed hebben bekeken en dat ze over een jaar van nu zullen zeggen "oh, die ster daar op het podium, da's Lagun, die heb ik nog als pup gezien!". :-))

En over sterren gesproken, Lagun heeft ook Zenn ontmoet vandaag, de hulphond van onze meter Marieke Vervoort. Ik was er zelf helaas niet bij, het was mijn vader die zich had opgeofferd (lees: die stond te springen ;)) om de kleine man zijn pootjes te laten strekken. Hij vertelde me achteraf dat hij wat aangedaan was omdat hij Marieke was gepasseerd en dat Zenn had gebluft naar Lagun en dat Lagun dat blafje had beantwoord. Marieke had zich daar ook over verbaasd want dat doen ze normaal toch niet? Nuja, 't zijn en blijven honden hé. En Lagun zal zich niet laten doen, dat vind ik best. Pit heeft ie, net als charmes, in overvloed. :)

Totaal uitgeput maar tevreden keren we omstreeks half een terug naar huis. En terwijl we afscheid staan te nemen van de resterende vrijwilligers, zinkt Lagun weg in mijn armen.

Dag 31 – zondag 27 januari

The day after.

Ik heb mijn wekker niet gezet want ik verwacht dat Lagun me wel op tijd zal wekken. Om half tien worden we voor de opkuis verwacht in de feestzaal. Wanneer ik mijn zware oogleden opentrek, zie ik 09.09 staan... Wat?! Jeetje. Zalig. En alles is nog muisstil in huis - en dan bedoel ik natuurlijk in de andere slaapkamer. Lagun heeft gisteren een zeer inspannende dag gehad en Koen ligt gekwetst naast mij. Ik besluit er stilletjes vanonder te gaan muizen om een paar uurtjes te gaan helpen in de zaal. Snel een kattenwasje (foute woordkeuze natuurlijk in een huis vol honden), werkkledij aan en wegwezen want ik wil niet te veel lawaai maken voor mijn huisgenoten.

"Een paar uur gaan helpen" zal uiteindelijk bijna een hele dag worden. Pas om 16 u kom ik terug thuis. Mijn eerste dagje in een maand zonder viervoeter aan mijn zijde... Het voelt leeg. Ik had gedacht dat ik wel eens zo een dagje zou kunnen gebruiken maar ... dat was mis gedacht. Ik snel naar huis.

Wanneer ik de oprit opkom zie ik een bruin snoetje door het zijraam piepen. Zit Lagun daar nu te wachten op mij?! Ik zou dat natuurlijk wel graag geloven. :-) Binnen wacht me wel een hartelijke ontvangst, twaalf pootjes die grabbelen om eerst bij mij te kunnen zijn. Zalig toch.

En dan een beteuterd gezichtje achterin, van Koen. Hij heeft niet veel kunnen aanvangen met Lagun vandaag. Blijkbaar is mijn kleine schat niet geweken van het zijraam dat uitgeeft op de oprit en heeft ie er de hele dag wat verloren bij gelopen.

Neen toch?! Vaak twijfel ik nog of mijn band met hem wel sterk genoeg is. Aangezien dit mijn eerste keer is dat ik een hondje echt moet leren graag werken voor mij en dus een heel sterke band moet kweken met een viervoeter, weet ik niet goed wanneer het genoeg is. Er hangt zoveel van af. Dinsdag begint zijn échte training en dan zal de praktijk het wel gauw uitwijzen natuurlijk. Maar ik wil het zo graag allemaal goed doen van in het begin. Die kleine man verdient alleen maar het beste van het beste.

Ik ben eigenlijk dood- en doodop na de werkzaamhe... ik bedoel festiviteiten natuurlijk, van het afgelopen weekend. Elk spiertje in mijn lijf gilt het uit en mijn ogen tranen van vermoeidheid maar de drang om wat tijd met mijn schatten te spenderen is sterker. Ik laat me even op de grond zakken, Lagun kruipt meteen op mijn schoot en Yana en Darko nemen elk een zijde in. Likjes en pootjes alom. I'm in heaven. ;-)

Dag 32 – maandag 28 januari

Gisteravond zijn we allemaal lekker vroeg onder de wol gekropen en toen ik vanochtend om half zeven wakker werd, zat Lagun nog volop in dromenland. Ik ook best wel. :-)

Gisteren heb ik hem gewogen: 8 kilo. En hij is nu drie maanden. Tijd om nog eens op de zak korrels te kijken hoeveel de kleine man mag verorberen op een dag. 375 gram?! Wow... en hij heeft al moeite om zijn 310 van de voorbije weken op te krijgen op een dag. Hm, 't is misschien nog niet het moment om over te schakelen op 3 keer eten per dag in plaats van 4... (op mijn thuiswerkdagen geef ik wel maar 3 keer per dag meer maar op dagen dat ik in Brussel moet gaan werken, krijgt ie vaker te eten.)

Voor we vertrekken, geef ik hem al een stevige portie. Hij eet het allemaal flink op. Tja, niet verwonderlijk want gisteravond was 't maar een klein hongertje precies.

Koen zwiert ons opnieuw halverwege het traject naar het station af. En net wanneer ik uitstap, gaan de hemelsluizen open. Lekker. Grrr. Enfin, we zijn niet van suiker gemaakt dus we zullen niet smelten (zegt mijn lieve oma altijd). Maar Lagun lijkt daar nog nie zo zeker van. Oh hij vindt het echt niet fijn: hij komt tegen mijn benen schurken waardoor ik om de vijf meter struikel, zijn oortjes hadden niet platter tegen zijn kopje kunnen liggen en op 50 meter van het station krijgen we er nog wat gejammer bij. Doorbijten kereltje, we zijn er bijna. Hij wandelt nu wel flink aan de voet - of moet ik zeggen "tégen de voet"? ;)

Wanneer ik onze flinke jongen de trein in draag, pleegt Lagun een aanval op mijn reukorgaan... I love the smell of wet dog in the morning! ☺ Hopelijk mijn medereizigers ook... En voor de eerste keer is er nergens plaats bij de "vierzitters". Normaal heb ik nog keuze wanneer ik instap en neem ik met Lagun 2 x 2 zitjes in beslag (eentje voor mij, twee voor mijn spullen en 1 ... gewoon om mijn benen te strekken en omdat het kan :-). Maar niet vandaag. Ik wring me met een kletsnatte Lagun ergens tussen en zie de mensen rondom spontaan hun benen en spullen intrekken en neus krullen. Sorry hoor. Dit wordt een uitdaging! Maar Lagun doet het heel netjes. Ik droog hem zo goed als mogelijk af met de servetten die ik in mijn tas heb en hij geniet er duidelijk van. Meteen daarna krult hij zich op een bolletje onder de zetel voor mij en in Brussel Noord moet ik op mijn knieën om hem ervanonder te halen en naar het bureau te dragen onder zijn intussen welbekende luide gegeeuw - het kleurt de maandagochtend van zijn vaste fans. ;)

't Is een echte maandagochtend zeg: regen, donker, deprimerend én twintig minuten vertraging. Nog een geluk dat onze kleine man zo moe was.

Zodra we in het bureau zijn, stort ie zich op zijn water en dan op zijn dekentje. Hij wordt niet meer wakker tot half twaalf en zelfs dan is het maar matig enthousiast. Al stretchende paradeert hij voorbij mij en mijn twee aanwezige collega's en je ziet hem denken "wie kan ik nu eens doen rechtveren door op een kabel te gaan knabbelen". ;-). Ah neen hé manneke: tijd voor een middagpauze. Ik heb een boek nodig uit de Fnac en besluit te voet met Lagun daarheen te trekken. Een kwartiertje stappen en we zijn er. Telkens wanneer Lagun aan de lijn trekt, ga ik een andere richting uit en wanneer hij op de goede hoogte komt, krijgt ie een snoepje en een enthousiaste flink. Dat heeft hij razendsnel door maar soms moet ik het toch nog eens afleggen tegen een troep duiven die de stad proberen schoon te pikken of een voorbij vliegend papiertje. Mijn hemeltje wat een wind vandaag zeg. Lagun weet niet waar eerst snuiven maar zijn neusje doet overuren, dat is zeker!

We komen aan in Cité 2 en ik neem Lagun in mijn armen voor de halve km roltrap naar de Fnac boven. Af en toe zet ik hem neer op de roltrap en 1 keer laat ik hem er zelf af stappen. Dat doet hij flink maar weliswaar iets te snel. Nuja, je ziet er ook soms wel tweevoeters een post pakken. Het lijkt me niet dat hij schrik heeft van die beesten.

We snuisteren wat rond in de Fnac maar het wordt me al gauw duidelijk dat ik maar 1 arm zal vrij hebben; Lagun gaat liggen. Althans... dat dacht ik toch. Wanneer ik hem bij me roep, zie ik echter dat er een plasje is achtergebleven. Eeek! Gelukkig is 't toch nog altijd een propere jongen. Zelfs wanneer hij een foutje maakt (enfin, eigenlijk ik, ik had hem beter moeten uitlaten in plaats van me volledig op het correct wandelen te smijten), probeert hij toch nog de schade te beperken: in de Fnac ligt

overal tapijt, op een paar gele vlakken na die uit een soort plastic bestaan - en hij heeft op het plastic gemikt! Lieve jongen! Ik tover nog enkele servetten tevoorschijn en niemand is zich van het kwaad bewust. De rest van de winkel nestelt hij zich wel lekker in mijn armen.

Buiten vindt hij een tweede adem – of wind allicht. ☺ En hij stapt relatief flink mee met mij terug naar het bureau. Tijd voor zijn meer dan stevige middagmaal en een al even stevig dutje.

Om half vier wordt Lagun wakker en voor mij zal het gedaan zijn met werken. Hij staat fel: van de ene kabel naar de andere doos, naar de lintjes van de gordijnen, naar de plantenbakken ... ja, tot in de boekenkasten! Zucht. Ik ga nog eens met hem naar buiten maar er komt niets. Hij zal gewoon wakker zijn zeker? Na tien minuutjes buiten en een ongevraagde onderbreking van een vergadering op onze verdieping (in het gebouw laat ik Lagun vaak zonder leiband meestappen en hij vond de vergadering – in tegenstelling tot veel aanwezigen – geweldig interessant) neem ik hem mee terug naar het bureau maar het is geen avance: hij is lastig. Nuja, spullen bijeenrapen en naar huis dan maar - zo kunnen mijn collega's hopelijk nog wat werken. ;) Thuis check ik wel even in alle rust of ik nog wat kan verder werken.

Ik vrees voor de treinrit maar da's niet nodig. Zonder boe of ba gaat hij opnieuw onder een zetel liggen en hij slaapt meteen in. Van 100 naar 0 in een milliseconde... ☺

'k Hoop 's avonds op mijn gemak nog wat werk te kunnen verzetten maar dat was zonder Lagun en Yana gerekend. Koen zit apathisch voor het tv-scherm en Lagun en Yana hangen het bijzonder uit. Ik moet mijn werk om de 15 seconden onderbreken en word stilletjes aan prikkelbaar. Tijd om me af te zonderen. Ik zit dit verslagje nu boven te typen - in alle rust. Geen piep komt er nog van beneden. Zou het aan mij gelegen hebben? (zo goed is ons huisje immers niet geïsoleerd)

Ik heb het nu helemaal uit mijn lijf kunnen typen. Tijd om terug te gaan genieten van mijn ventje. En ook van Koen uiteraard en Darko en Yana. :-)